

algida sunshine

7 4 6 4 2 c 1

algida sunshine

74 642 c1

2024

Lorem ipsum dolor sit amet
consectetur adipiscing elit

Editör: Tan Babür
Kitap Tasarımı: Momo

babanneme

dar yolum
bana yetecek kadar var
dert konuğu üstüme ağır
otogar

feed_fish

bıktım yüzüstü tanıdıklıktan
çevir beni
göge sal
görülmedi aktı damlalar paçamdan
geçmiş - bir geçmiş güne
sulara karışa
kaldıramıyorum gözlerimi
görsen eksikliğini
sen de katılırdın sonuma
soğuk bir başıma
etkilemez yanan canımı
karşı kaldırımda bir toplum
aramızda tavuğun yol kazası

bıraktım hayatı kuşların uçuşuna
bir sürü bağlantı
koparılmış parçalarımın oluşun
kal yerinde kal

kaldıramam
anlamam ben hileci oyunun kurallarından
uykusuz sabahlar
kan kan revan revan

opetin mescidine kilitledim kendimi
o kulübeyi alıp
istediğim yere gidebilsem
prefabrik mescidden evim tekerli

her şey bir
his
mantığın kayar altında

(gün batımı köyüdür ismi)
turuncu bir kan
bu akan
şeffaflaşmış kaburgam

ölümcülleşti hayallerimiz
gözümüzün önünde şerit gibi
sanki biz değilmişiz gibi
kendi ellerimizin sahibi

oysa tüm dünya yüzeylerine yansıyan
buysa umut dediğimiz yanılsama
çoktan ölmüşken hala var olmak
kapıl ufuğun çağrısına

bunca günün üstüne
tek ağırlık tesellin

ezildim ki beni her açıdan gör

zemini kayıp bir kargaşa

ölünce üstüne düştü gölge

beni attığın kuyuda
teselli arama
çekmecemde sakladığım
artık kayıp
anladım artık
ad sade hatıra

çekirdeğime kadar çekildim
temel ihtiyaç yok olmak
siyahkaplı siyah

uzaklaşmam lazım
bastırılmış diyarların
yankılanan çığlıklarından

kalbimin küllerine öyle bir güneş açtı ki
içlerinde bir an çiçek aradım
oysa diken bile kalmamış
sade yas

menşei muğlak bir aşk
uzanan ellerim boşluğu avuçlar

shell petrol
istasyon
konum
kaybettim onu
fazla yanaşma

verilen veri kadar var bu hayat
bul kalbimi okşa
şu an bir yalan
kalmadı bir ben sadık kalıcak
eksik bir şey var

ıssızlık budur
gerçek sandım dokunuşunu
hala inanmak istiyorum
inat

bi kırık var ve onarılmaz
denizci ölmeden
elveda

bulutlar beni boğar
terliyor etim
sevmedim sevilmedim
bu kadar basit

her şeyi bir kum tanesiyle inşaa ettikten sonra
diğer açıdan bakmaya hakkın yok
hak dediğin ne olursadır
açıkçası iman tahtam çatlak
Ka ve sert bir boşluk ardından
kandıramadım kaldıramadım bedenimi yataktan

.her sabah farklı bir uykuya

küçükken ezdiğim sandığım köre
beni taşımış bugünüme
ben seni göremiyosam
sen de beni aynı şekilde

kin ise kolaylık
bi de kendinden bak
kilitsiz her kapı
dört diye tamamlanmaz duvar

bilirim ben her taşı ezdim
birbirine parçalayarak
kordonları bağladım birbirine
hayat güzel gözüksün diye

kır kalbimi okşa sal
kin ise kolaylık
bi de kendinden bak
kilitsiz her kapı
onarılrsa izi kalır

dört diye tamamlanmaz duvar
bilirim ben her taşı ezdim
birbirine parçalayarak

süzülüyorum boşlukta
parçası olamadan
takla

ya bir ülke kadarsa inzivam
bakın nasıl
hizamı kinden tutturacağım
bana yetti sanki

cumartesiye kim karar verdi
gözkapaklarım şepşeffaf
karanlık bir tercihim
yanılgıdan kurtaran

gözyaşlarım mızrak
göğsüme sivrulan
merkez cami
tesadüf değil

kayıp son
ve gidiceğim
çer çöp
geçmiş

bi tanrım vardı
o da ölüyor

şekillere sunulmamış
bi yüreğim var,

daldığım hayalde boğuldum

sonsuzluğun sonu neredeyse yatar orda ruhum kanlı

geride bıraktığım köpeği tekmeler
ileriden gelen lanetler

kaldırımlarkaldırmaz

kozmetik kalıntılar
kandan kala geçmiş
nar çiçekli muşambanın etrafını sıfatlar sarar gölgeli
çayını demle geç
pencerenin yansımasına denir sabah

geceler vardiya bana
yakında uykuya dalıcam

beklentiler beklemekte

alnımda bıçuval ağırlık
yatıp dinledim uğultunu
bi tek kısmen seninleyim
kamburum korumasız
her kuş gökte parça

gerçekten çaresiz olsam iki elimi de uzatırdım

bilmiyosun
öbür odada kanıyorum

ışığı kapa

gidebileceğim bir yer var mı
bu kadar yalnızken
gözkapaklarımı soymuşum
gördüklerimden

bu ölüm sanki nihai
düşüren gözlerime kenetlenme

gölgeyle fikirdarım
dedi ki:
mavi bir ışık vuruyo gündüzleri
bana yanaşamaz
ben de uğradım bekledim

birbirine dokunamazlar

9

henüz ölmemişken gün gelecek
korkularım var

anlatması daha korkunç olan
bu hayat belleyenidir

geniş bir köprü kurdum
derim ve nefis arasına
iki taraf da kara

9

kurtar
hakkım var hayata

aya yazdığım şiir

senin kopukluğun benle bir

uyan
çırpındığın deniz kara
son nefeslerim ile sönerken
el uzatıyorum sana
gözlerim kör ama
duymam ihtiyaç
cennette tek kanayan olurum
beni bulutların üstüne bıraksan

entropi

istemek isterdim
iyileşmeyi

istemek isterdim istemeyi

ruhani bir bilimle yaşadım şu ana dek

lanettir okunan tüm masallar
kendime iyi davranmadım anne
yaşlandıkça
neden acaba.

